

LBRIS

We know
books

SARAH BETH DURST



MAREA DE FARMECE

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu



STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Marin era singură pe corabia ei și marea cânta. Asculta cum valurile lovesc ritmic bordul lui *Silver*, în timp ce melodia vântului înfoia veiele argintii. Le-a reglat, încercând să lase valurile și vântul să șteargă nodul de durere, umilință și furie pe care îl purta în inimă de câteva săptămâni. A inspirat adânc și, cu tot aerul din plămâni, a scos un urlet sălbatic.

Nimeni nu i-a cerut să facă liniște.

Nimeni nu i-a cerut să se întoarcă la țarm.

Deasupra, o pasăre plana spre est, atât de sus, încât era un punct alb pe albastrul luminos, iar Marin s-a întrebat dacă zboară singură din proprie alegere sau din întâmplare. *Sau din amândouă. La fel ca mine.*

Fusese cât pe ce să piardă toate astea.

A inspirat aerul sărat, mirosul ei preferat, și a încercat să se concentreze asupra gustului pe care i-l lăsa pe limbă, în loc să se înece cu regrete. Acum era la bord pe *Silver*, iar el nu-i mai putea face nimic. Planul lui eșuase. Marin nu voia să-și amintească cât de aproape fusese de dezastru. O salvare o conversație auzită întâmplător. Câteva cifre care nu se potriveau în registrul contabil al familiei. *Dacă nu l-aș fi prins...* Dar îl prinsese și povestea se încheiase. În locul logodnei, îi rămăseseră corabia asta nouă și frumoasă, o

datorie pentru care va plăti mulți ani, și marea vastă, neîmblânzită, care se întindea în jurul ei.

Atât timp cât nu se va întoarce acasă, nu va exista niciun risc ca el să o încolțească sau să-și îndrepte atenția spre părinții ei. Iovar o dorise – de fapt, nu pe ea, ci o ipostază a ei, mică și supusă, care îi purta chipul, dar care s-ar fi mulțumit să-și petreacă viața conjugală pe uscat, fără altă dorință decât aceea de a susține ambițiile soțului ei. *Nu m-a iubit niciodată.* Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi încercat să-i răpească marea.

Marin voia să fie marinar de când se știa. Lucrase alături de părinți, pe corăbiile lor, încă din copilărie – cutreierau marea ca transportatori pentru livrări atât regulate, cât și ocazionale, navigând între numeroasele insule ale Imperiului Insulelor Crescent. Mereu intenționase să preia afacerea familiei după pensionarea lor. Dar Iovar... El nu voise ca viitoarea lui soție să-și ducă viața pe mare.

Începuse cu rugăminți mici. Rezonabile. Spunea că își face griji când Marin străbate zonele furtunoase. Când călătorește pe timp de noapte. Se întrista și i se făcea urât când se întorcea de la lucru și nu o găsea acasă. Și nu o vedea nici dimineața. Nici la prânz. Dar nu putea să vorbească mai puțin? Trebuia neapărat să rădă atât de zgomotos? Și poate că nu făcea bine când spunea niște povești atât de absurde: toată lumea știa că nu există rechini-tigri vrăjitori. Nici păduri submarine locuite de animale alcătuite din alge. Voia doar s-o ajute să nu se facă de râs. O iubea atât de mult... Așa că Marin se făcuse mică. Pentru el. Pentru că își spunea că și ea îl iubește și doar i se cereau compromisuri neînsemnate, când și când, sacrificii de moment, pe care le făcea cu gândul că, în timp, lui Iovar o să-i treacă neliniștea. Dar apoi, din pură întâmplare, descoperise ce îi face logodnicul pe la spate: nu își dorea o soție care să plece întruna pe mare, așa că încercase în secret să falimenteze afacerea familiei ei.

Și aproape că reușise.

Dar nu a reușit. Asta era important. Acum avea corabia ei, echipată pentru livrări, mulțumită părinților. Trecuse pe la avizierele cu solicitări din Dew și alte câteva insule și își propunea să găsească clienți permanenți. Deocamdată, se ocupa în principal cu livrări de provizii: pâine, fructe, săpun, alte necesități. Dar, în curând, dacă reușea să găsească un furnizor de alimente ieftine pe termen lung, spera să înceapă să agonisească bani ca să plătească datoria părinților. Își cheltuiseră toți banii, atâți câți rămăseseră după escrocheriile lui Iovar, și încă mulți alții pe care nu-i aveau, pentru a-i dărui corabia, iar Marin era hotărâtă să-i ferească de orice alte pierderi.

A tensionat scota, pregătindu-se să facă o voltă. Mai avea două colete de livrat în tura asta. *Ar fi fost* mai înțelept să o ia pe drumul sigur, ocolind insulele Iro și Nane. Ar fi durat jumătate de zi să facă bucla, dar niciuna dintre livrări nu era urgentă – avea să primească comisioanele întregi oricând ar fi sosit –, așa că nu era nevoie să-și asume riscuri. Ideea de a trece printre insule... era de prisos, imprudentă și frumoasă.

Iovar i-ar fi cerut să facă bucla.

Nici măcar n-ar fi lăsat-o să plece din port.

N-am pornit pe mare ca să evit frumosul.

Știind că e o decizie îngrozitoare, știind că deciziile ei nu sunt cele mai bune, Marin a luat-o oricum. Ținând bine scota într-o mână, s-a folosit de cealaltă pentru a o cârmi pe *Silver* în vânt. A văzut și a simțit cum velele încep să fluture pe măsură ce prora s-a apropiat de direcția din care bătea vântul și a încordat și mai tare mâna pe scotă când ghiul a trecut spre babord, făcând pânza să se înfoaie pe partea cealaltă. La momentul ideal, a dat drumul scotei. Frânghia i-a tășnit printre degete și pânza s-a umflat. Cu o îndemănare îndelung exersată, a apucat mânerul vinciului și l-a învârtit

pentru a aduce vela mai aproape de axul corabiei, până când *Silver* a țâșnit înainte.

Era sentimentul cel mai grozav, când se mișca în tandem cu vasul ei, de parcă împreună ar fi format un singur trup. Zâmbind înviorată, și-a continuat drumul în zigzag, repetând voltele în vânt, având ca țintă strâmtoarea dintre insule, cunoscută ca Trecătoarea Pictată.

Despre falezele insulelor Niro și Nane fuseseră compuse nenumărate povești și cântece: fuseseră pictate de doi iubiti care locuiseră pe ele. Părinții le-au interzis să se căsătorească, așa că și-au ilustrat dragostea în culorile răsăritului și ale apusului. Descoperindu-le fapta, familiile lor au încercat să spele vopseaua, dar iubirea celor doi artiști pătrunseseră în stâncile versanților și, oricât s-au chinuit rudele lor să frece și să cioplească piatra, culorile nu s-au șters, până când, într-un final, ambele familii au cedat și le-au îngăduit să se căsătorească. De atunci, nici vântul, nici ploaia, nici marea nu reușiseră să șteargă culorile.

Bineînțeles, exista și explicația mai prozaică – mineralele cuprinse în stânci serveau drept colorant natural. Dar lui Marin îi plăcea mai mult povestea de dragoste. Dacă ea nu avea să-și găsească dragostea adevărată – și renunțase definitiv la dorința asta –, atunci cu atât mai mult avea să prețuiască iubirile fictive.

Împinsă de vânt, și-a manevrat corabia spre golul dintre insule. Era un coridor îngust, mărginit de stânci colțuroase. Mai rău, versanții apropiați canalizau vântul, îngreunând controlul vaselor. Marin a continuat să se apropie cu un zâmbet și mai larg.

După câteva secunde, a pătruns în strâmtoare. Pereții stâncoși își înălțau culorile deasupra ei. Erau chiar mai încântători decât se înțelegea din povești și cântece. De o parte și de alta a apei se desfășurau suprafețe strălucitoare

roșii, portocalii și aurii – nuanțe atât de bogate încât lumina reflectată împrăstia sclipiri pe undele mării, ca un apus de soare lichid. De-a lungul culmilor de deasupra dansa un galben de lămâie, atât de sus încât abia se vedea, iar dincolo de el se zărea albastrul cerului. Marin s-a minunat.

Apoi a auzit țipătul.

Părea că vine de la un copil aflat în pericol de moarte, dar era prea zgomotos și prea ascuțit ca să fie produs de om. A împrăștiat ecouri de-a lungul strâmtoarei, răsfrângându-se de versanți. Marin s-a cutremurat. *Ce e asta?*

Țipătul s-a înmulțit în unde suprapuse și s-a risipit ca notele muribunde ale unei trompete. Marin a continuat voltele, înaintând în zigzag prin culoarul îngust, urmărind starea velor pe cât posibil și uitându-se în același timp după sursa zgomotului.

A ocolit o stâncă roșie și l-a văzut: un șarpe-de-mare.

Avea solzi sidefii și aripioare ca niște pene, stropite cu sânge. Trupul lui – cel puțin de două ori mai lung decât corabia ei – era răsucit în jurul stâncilor colțuroase, de culorile apusului, de la baza falezei pictate a insulei Iro. Își striga durerea printr-un cântec tânguitor, care umplea canionul, înlănțuind ecouri nesfârșite.

— Fir-ar! a șuiert Marin.

Probabil că înotase în strâmtoare în timpul fluxului și eșuase pe stânci după retragerea apelor. Poate că adormise și, trezindu-se mai târziu, intrase în panică, se zbătuse și se împotmolise și mai tare. Izbea apa cu coada lui musculoasă, acoperită cu pene, și încerca – fără succes – să se elibereze.

Coada aceea i-ar fi rupt corabia în două, dacă ar fi căzut peste ea.

Dacă Marin s-ar fi apropiat prea mult, monstrul ar fi putut să-i zdrobească catargul între dinți.

Strâmtoarea era suficient de largă încât să-l poată ocoli la limită, dacă ar fi înaintat cu grijă și manevre precise.

Apropiindu-se de șarpele-de-mare, Marin l-a privit în ochi.

Erau de un albastru intens, adânc, ca al mării luminate de lună.

Și-a imaginat ce văd ochii aceia: o corabie de lemn cu vele argintii, pe care ar fi putut s-o distrugă dacă ar fi reușit să se întindă până la ea, cârmuită de o femeie fragilă, cu pielea la fel de argintie ca velele și părul brăzdat de dungi albe și negre, legat la spate cu o eșarfă tot argintie. În persoana ei, șarpele probabil că își vedea propria salvare. Sau masa de prânz.

— Of, Marin! a oftat Marin. Nici că-ți putea veni o idee mai îngrozitoare!

Pentru că era limpede: șarpele-de-mare era imobilizat între stânci. Dacă cineva – *de exemplu, eu* – ar fi ridicat peste ele măcar un segment din partea de mijloc a trupului său, atunci șarpele-de-mare ar fi putut să se sprijine de ele și să se împingă înapoi în apă.

Marin a avut o fracțiune de secundă să decidă: să treacă pe lângă șarpele-de-mare... sau să manevreze corabia spre el.

Nu era nicio decizie de luat.

Șarpele-de-mare era imobilizat; ea îl putea elibera.

Probabil. Poate. Cu puțin noroc. Și viteză. Multă, multă viteză.

Marin s-a îndreptat spre el. A blocat frânghiile corabiei și a fugit spre proră. Nu s-a oprit când a ajuns în capăt, ci a sărit de pe vas și a aterizat cu putere printre stânci. Și-a zdrelit genunchiul și a șuiurat.

— Să nu mă mănânci! i-a ordonat șarpelui-de-mare. Calm. Fii calm! Să-ți spun o poveste? a propus și s-a cățărât

pe stânci, gâfâind. De exemplu, despre prima mea livrare. Destinația era o insulă locuită doar de un paznic de far și un stol de grifoni sălbatici. Doar că nu știam despre grifoni...

Întâmplarea nu era întru totul adevărată: stolul nu o urmărise pe corabie și Marin nu le aruncase grifonilor pești pentru a le distra atenția, până când reușise să scape, dar asta ar fi făcut dacă nu i-ar fi găsit dormind. I-a vorbit în continuare șarpelui-de-mare, pe un ton liniștitor.

În spate, *Silver* înainta mai departe în direcția pe care i-o fixase, spre stâncile versantului. Marin și-a strecurat ambele mâini pe sub solzii licăritori ai șarpelui-de-mare și s-a opinit. Monstrul i-a cântat, scoțând o notă agitată, cristalină.

Marin i-a ridicat un segment al trupului. A reușit să-l înalțe de la pământ doar cu câțiva centimetri – creatura era uriașă, n-ar fi putut s-o cuprindă cu brațele –, dar a fost suficient! Șarpele-de-mare și-a săltat trupul muscular, iar ea n-a zăbovit: în clipa în care creatura marină s-a pus în mișcare, Marin a luat-o la fugă și, sărind de pe stânci, a aterizat pe puntea corabiei. S-a repezit spre timonă. A învârtit-o și, desprinzând frânghiile, a făcut o voltă bruscă, cât de repede a putut.

Silver a gemut, hârșâindu-și bordul de stânci. La auzirea zgomotului, Marin s-a strâmbat. *Te rog, fără găuri!* Velele de argint au fluturat neputincioase, apoi s-au umflat. Corabia a țâșnit înainte, departe de stânci, spre mijlocul strâmătorii. Marin a simțit cum inima îi freamătă ca un colibri și a descoperit că-i tremură mâinile. A apucat mai bine frânghiile și s-a uitat în spate.

A văzut șarpele-de-mare alunecând în apă, eliberat dintre stânci.

— Ura! a spus vlăguită și s-a lăsat pe spate pentru a-și trage sufletul, dar doar un moment, pentru că încă trebuia să iasă din Trecătoarea Pictată.